

Makiko Ito & Wonderland Collectief, coproductie 2turvenhoog
Umi (Zee) (0,5+)
HET AUTONOME KIND MAAKT HIER DE KUNST

Jordi Ribot Thunnissen
28 september 2025

1

Gezien op 27 september 2025, 2turvenhoog, Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam

Hoe schrijf je over een voorstelling voor toeschouwers tussen 6 en 18 maanden oud? Hoe kan ik me verplaatsen in de beleving van die gebiologeerde ogen, of sterker nog: hoe kan ik daar woorden aan geven terwijl zij die nog niet kennen? Laat mij blijven bij mijn perspectief, om zo veel mogelijk lezers uit te nodigen om *Umi* en de kleine kunstenaars die zich daarin begeven te gaan bewonderen.

Danser en maker Makiko Ito vraagt aan het einde van de voorstelling om een applaus voor het twintigtal kinderen die de voorstelling mede hebben vormgegeven. De waarde van het stuk zit dan ook vooral in de manier waarop Ito, samen met muzikanten Kristjan Martinsson en Felicity Provan, het autonome kind constant uitnodigen. Rustig introduceren ze de een na de andere mogelijkheid tot spelen.

Vloeiend, omarmen en integreren ze de participatie van wie durft. En, wellicht het meest relevante: respectvol gaan ze om met de grenzen die deze kleine mensen aangeven, terwijl ze ook heel snel en scherp signaleren wie klaar is voor een avontuur: een lift in de lucht, een reis op een tapijt door de ruimte, een koprol op Ito's knieën. Er is sprake van lef aan beide kanten, en de geschapen wereld voelt net zo spannend als vertrouwd.

Het begint allemaal al in de foyer van de kleine zaal in het Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam, met het adembenemend uitzicht op drie hoog. Maar ik ben de enige die daarnaar kijkt. De vloer is bedekt met kussens in felle kleuren, en Ito zelf beweegt tussen ouders en kinderen heen om alvast een eerste keer contact met hen te maken.

Ze beweegt haar hand in een glazen kom vol met water en knikkers, en het zachte gerommel wordt soms afgerond met een harde *klong!* als ze weer eens een knikker erin laat vallen. Na een poosje opent Martinsson de deur van de zaal en maant ons naar binnen met zijn kleine dwarsfluit, hamelin-stijl. Ik moet toegeven dat ik deze keuze niet helemaal begrijp, al geeft het mij wel het signaal dat ik niet de regie had – en misschien is deze referentie naar het sprookjesrepertoire voor volwassenen wel precies de bedoeling. De enkele vader die constant de aandacht van 'zijn baby' bleef zoeken om de perfecte foto te maken, bijvoorbeeld, pakte deze hint niet op.

De muziek houdt gedurende de hele voorstelling aan. Aandacht wordt getrokken met korte doch zachte geluiden, en daarop volgen melodieën met accordeon, trompet, fluit of stemgeluid. Golvende, harmonische en onverstaanbare liedjes, die op andere momenten weer worden vervangen door percussie-elementen waar het lichaam zelf wordt gebruikt, de vloer, of sommige van de elementen die de ruimte vullen.

De scenografie van Elian Smits kleedt de ruimte aan met kleuren en vormen die doen denken aan zee en lucht, geabstraheerde golven en wolken alom. Tapijten, gordijnen, en houten, platte en cirkelvormige objecten die tijdens de voorstelling regenstokken blijken te zijn: alles is rond of zacht en laat zich aanraken, bewegen, bewandelen.

Kortom: een heel goed ontworpen en doordacht spel, dat de conventies naast zich legt om een voorstelling te maken voor en met dit specifieke publiek. Kijkend naar de open gezichten in de zaal, met de echo's van mijn constante zorg om de Palestijnse genocide nog altijd nagalmend in mijn brein, kon ik op een gegeven moment een traan niet weglaten. Was het hoop, verdriet, bewondering? Ik kan het niet zo goed plaatsen, maar ik gun dit soort tranen alle volwassenen toe, en dit soort ervaring aan ieder kind.

Foto: Moon Saris

ELDERS

Nog geen andere recensies

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het gebruiken van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.